

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μαρκ. θ΄ 17-31)
18 Μαρτίου**

Ένα δυστυχημένο παιδί στέκει αίχμάλωτο μιᾶς σκληρῆς κυριαρχίας. Τῆς ἐξουσίας τοῦ διαβόλου. Ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τὸ ἔχει τσακίσει. Ὅσοι βρίσκονται γύρω του καὶ παρακολουθοῦν τὴν τραγωδία, ἀποδεικνύονται ἀνίκανοι νὰ τὸ βοηθήσουν. Μὲ τὴν ἀπιστία τους ὀρθώνονται ἐμπόδια στὴ λύτρωσή του. Σ’ αὐτὸ τὸ δύσπιστο κόσμο ἀνήκουν ὄχι μόνο οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, ἀλλ’ ἀκόμη καὶ οἱ μαθητὲς Του καὶ οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὸ βασανισμένο παιδί, ὅπως ὁ πατέρας του. Τὴ διάχυτη δυσπιστία στὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τοῦ δαιμονικοῦ κατεστημένου ἐκφράζει παραστατικὰ ὁ διάλογος μὲ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ.

«Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ τοῦ συνέβη αὐτό;» ρωτᾷ ὁ Ἰησοῦς, καθὼς τὸ παιδί κυλιόταν κάτω καὶ ἄφριζε, ἐξουθενωμένο ἀπὸ τὸ δαίμονα. «Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια», ἦταν ἡ ἀπάντηση. «Πολλὲς φορὲς καὶ στὴ φωτιά τὸν ἔστειλε καὶ στὰ νερά, γιὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσει. Ἀλλὰ ἂν μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι, βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας.» Μαζί μὲ τὴν ἀπόγνωση ποὺ τυραννοῦσε τὴν καρδιά του, ἡ ἀμφιβολία τὴν δάγκωνε καὶ τὴν μάτωνε.

Ἡ σκιά τῆς ἀμφιβολίας δὲν ἔπαψε νὰ πέφτει βαρεῖα στὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀμφιβολία ὅμως σκοτίζει τὴν σκέψη, τῆς κλείνει τὸν ὀρίζοντα, νεκρώνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν τυλίγει στό σκοτάδι.

Τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ὑπέρβαση τὸ ὑποδεικνύει ὁ Κύριος. Τὸ δεύτερο τὸ καθορίζει ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πατέρα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· «Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἂν ἐγὼ μπορῶ νὰ θεραπεύσω τὸ παιδί σου, ἀλλὰ ἂν ἐσὺ μπορεῖς νὰ πιστέψεις. Σ’ αὐτὴ τὴν κατεύθυνση ἀναζήτησε τὴ λύση τοῦ δράματός σου. Στὴν καρδιά σου. Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ ἐμπόδιο’.

Ἀδελφοί μου,

μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ σαφῆ διευκρίνιση τοῦ Κυρίου τὸ κλειδί γιὰ ν’ ἀνοίξουν οἱ βαρεῖα κλεισμένες πόρτες, μὴν τὸ ζητᾶμε ἀλλοῦ. Ἐμεῖς τὸ ἔχουμε. Τὸ πετάξαμε στὴ σκοτεινὴ γωνιά τῶν δισταγμῶν καὶ τῆς ἀμφιβολίας μας. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πρέπει τὸ συντομότερο νὰ τὸ ἀνασύρουμε. Τὸ κλειδί αὐτὸ εἶναι ἡ συνειδητὴ ἐμπιστοσύνη ἢ δική μας, ὡς προσωπικὴ πίστη στὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ πρέπει νὰ ἰσχυροποιηθεῖ καὶ νὰ πάρει στὴ ζωὴ μας τὴν κεντρικὴ θέση

ποῦ τῆς ἀρμόζει. Ἡ καρδιά τοῦ πατέρα ταραάζεται, καθὼς συναισθάνεται ὅτι ὁ ἴδιος στέκει μέ τὴν ἀπιστία του ἐμπόδιο στή θεραπεία τοῦ παιδιοῦ του καί μέ μιὰ ὕστατη προσπάθεια ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς δυσπιστίας, φωνάζοντας «Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τῆ ἀπιστία».

Λοιπὸν, ἀκόμη κι ὅταν νοιώθουμε πὼς οἱ ἀμφιβολίες μᾶς πνίγουν, κι ὅταν ἀκόμη ἡ ψυχὴ μας δέν βρίσκει τὴ δύναμη οὔτε δυὸ λόγια προσευχῆς νὰ ψιθυρίσει, νὰ μὴ τὰ χάνουμε ἀκόμη καὶ τότε, διότι Ἐκεῖνος καὶ τότε ἀκόμη μᾶς δέχεται. Μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια Του μᾶς περιμένει.

Ἄς στρέψουμε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας πρὸς Ἐκεῖνον κι αὐτὸ μονάχα νὰ Τοῦ ποῦμε: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῆ ἀπιστία».

[dkpdf-button]